

оплаква. Азъ я утешавамъ както мога. После Дана пита за часа и запалваме електрическата лампа.

Ателието ми се вижда много неприветно, пусто, нѣкакъ безъ душа. Доисква ми се да видя кжщата, писмената маса, всички скжпи дребулии, мебели. Азъ неволно изтрѣпвамъ.

Азъ я гледамъ съ тревога. Тя е така бледа и отслабнала, а подъ очитѣ ѝ сини кржгове, голѣми колкато прѣстъ. И внезапно азъ пакъ ѝ казвамъ:

— Дана, въ срѣда непременно ще отидешъ при лѣкарката, нали? Ако искашъ и азъ ще дойда съ тебе.

Тя, трогната, се засмива. За мигъ става предишната Дана. Милва ме по лицето и се смѣ.

— Ахъ, ти смѣшно момче! Мислишъ ли като говоришъ? Съ мене? Тамъ!

*

А навѣнъ, по снѣга, е славно! Бѣло, тихо, приказно. Дърветата стоятъ отрупани съ снѣгъ и неподвижни, но нѣкакъ странно събудени, макаръ да е вече нощъ.

И изведнажъ ни става весело.

Азъ взимамъ Дана подъ ржка. Тя притиска съ жаръ ржката ми къмъ себе си. Нейде далече отзвучаватъ звънчета на шейна. Отъ лекото стискане на ржката ми разбирамъ — и тя ги е чула. Малко момиченце излиза отъ една млѣкарница и стои подъ снѣга съ зѣпнали уста. Киселото млѣко въ паницата изглежда жълто спрѣмо снѣга. Детето лови съ устни снѣжинки. Ние го гледаме възхитени. Дана шепне на ухото ми:

— Дай му нѣщо!

И съ усмивка тя го заприказва:

— Сладки ли сж снѣжинкитѣ?

Детето ни гледа съ блѣснали очи. Азъ му мушкамъ петъ лева въ ржчикитѣ.

— Купи си шоколадче . . . Купи си . . .

И ние вървимъ отново. Но весели ли сме? Дана е все още весела. Но азъ не! Детето ми спомня за Славчето, за майка му. Де сж тѣ и какво правятъ сега? Радва ли се и то на снѣга? Какъ му се е отразила раздѣлата? Сигурно то все още кжса сърдцето на Магда съ непрестанни въпроси.

И доисква ми се да ги видя; толкова дни не съмъ ги видѣлъ! Мжката отново сграбчва сърдцето. Азъ стискамъ конвулсивно ржката на Дана, тя се обръща и ме гледа.

— Нищо, нищо! — повтарямъ нѣколко пжти азъ. — Това ще мине . . . ще мине . . .

Тя ме гледа уплашено, съ широко отворени очи, съ пи-